

ชื่อ : นฤนาท ปวิษฐาวงศ์วาน

ชื่อเล่น : นิเวศลิษฐ์

วันเกิด : 1 ธันวาคม 25XX

ราศี : พิจิก

กรุ๊ปเลือด : B

อาชีพ : นายแบบ

สีที่ชอบ : ดำ

อาหารโปรด : อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่ของหวาน

สถานที่โปรด : ที่ที่มีเตียงนอน

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : แหวน

สเปกสาวในฝัน : มีเสน่ห์ยั่วชวน

นิยามความเป็นตัวเอง : คนมีระดับ

บทสัมภาษณ์

ลึกลับ เจ้าเสน่ห์ นาทหลงไหล...นี่คือนิยามของหนุ่มราศีพิจิกที่หลายดาราพูดถึง ถ้าจะให้พันธงไปเลยคงจะไม่เห็นภาพ เราเลยเชิญเจ้าของตำแหน่ง Prince of Zodiac ในราศีพิจิกมาให้คำนิยามถึงตัวเขาในบทสัมภาษณ์ที่บอกความเป็นตัวตนเอาใจสาวๆ ที่อยากรู้กันฉบับนี้ ที่นี้ทีเดียว!

ต้องบอกเลยว่าพิเศษจริงๆ สำหรับการได้สัมภาษณ์หนุ่มลูกครึ่งไทย-จีน-ญี่ปุ่นวัยยี่สิบสี่ นายแบบสุดฮอตสายเลือดไทยที่โด่งดังอยู่ในหลายๆ ประเทศทางแถบเอเชีย ใบหน้าของนิเวศลิษฐ์ที่ปรากฏแพร่หลายตามแบรนด์สินค้าชั้นนำที่ว่าดูดีมีเสน่ห์สุดๆ แล้ว พอเจอตัวจริงของเขาในวันนี้ บอกได้คำเดียวว่าออร่าแรงกว่าในรูปล้านเท่า!

นอกจากผลงานของเขาจะฮอตเข้าตา ในเรื่องครอบครัวเขายังเป็น

ถึงลูกชายคนเดียวของตระกูล 'ปวิษฐาวงศ์วาน' เจ้าของสถานีโทรทัศน์
ยักษ์ใหญ่จนได้ชื่อว่าเป็นผู้นำของสื่อวงการบันเทิงบ้านเรา เรียกว่าครบ
เครื่องเพอร์เฟกต์ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าขนาดนี้ บทสัมภาษณ์ของเขา
ก็คงบอกให้เราทราบว่าหนุ่มแสนมีเสน่ห์คนนี้โดนใจคุณสาวๆ ที่ตรงไหน

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

นิวเคลียร์ : ก็ดีครับ ขอขอบคุณที่หลายคนโหวตให้ผมได้ตำแหน่งนี้

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

นิวเคลียร์ : แรงดึงดูดทางเพศมั้ง ผมคิดว่างั้น

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไป
บ้างมั๊ย

นิวเคลียร์ : เฉยๆ นะ หรือบางที่อาจจะมีการเปลี่ยนแปลง แต่ผมก็ไม่ได้
สังเกต

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

นิวเคลียร์ : ไม่รู้สิ ผมไม่เคยรู้ว่าราศีนี้ต้องนิสัยแบบไหน

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

นิวเคลียร์ : มีเยอะจนลำดับไม่ได้ว่าอะไรมากที่สุด งั้นผมขอละ
คำถามข้อนี้ไว้แล้วกัน

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

นิวเคลียร์ : ความรักมันก็เหมือนเรากำลังเล่นเกม มีจุดเริ่มต้นรวม
ถึงจุดจบอยู่ในตัวของมันเอง และผมชอบเป็นผู้คุมเกมมากกว่า มันสนุก
กว่ากันเยอะ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

นิวเคลียร์ : เป้าหมาย

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

นิวเคลียร์ : ผมคงไม่อยากเปลี่ยนเพราะผมยึดมั่นในสิ่งที่ตัวเองเป็น
มาตั้งแต่ต้น ผมไม่คิดจะเปลี่ยนใจจากอะไรง่ายๆ

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง

นิวเคลียร์ : นั่นสิ ผมไม่เคยนึกถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย ฉันขอละไว้
อีกข้อแล้วกัน (เอิ่ม...)

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย

นิวเคลียร์ : ขอขอบคุณครับ

บทนำ จำไว้...รักคือเรื่องไม่จริง

"เธอรักฉันหรือ"

ริมฝีปากอวบอิมค่อยๆ พรหมสั้มผัดอันแสนยั่วยวนใจบนใบหน้าเรียวยาวหล่อคม...ความร้อนรุ่มเร้าจนชายหนุ่มต้องเซยคางของเธอขึ้นมอง...เล็บสีแดงยาวค่อยๆ กรีดไล่โครงหน้าคมเข้มแฝงเสน่ห์ของหมาป่าเจ้าเล่ห์เบาๆ นัยน์ตาสีนิลคู่คมสะท้อนภาพเธอกำลังทำหน้าลุ่มหลงเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้นอยู่เต็มสายตา

ใบหน้าหล่อเหลาดึงดูดให้เธอโน้มหน้าเข้าไปใกล้เพื่อจุมพิต แต่ทว่ากลับถูกมือหนาตริงปลายคางของเธอไว้ให้หยุดแต่เพียงเท่านั้น...

ก๊ก!

"...ว่าไงล่ะ รักฉันแล้วหรือไง"

"คุณไม่รู้หรือว่าฉันหลงรักคุณจนจะบ้าตายอยู่แล้ว~"

"แล้วรักฉันที่ตรงไหน --"

ใบหน้าสวยเข้กชี้ตามสเป็กของเขาขมวดคิ้วมุ่น ริมฝีปากกำลังจะเผยอเพื่อตอบเขาใจแต่กลับถูกขัดด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทราวแก้วเจียรไนเม็ดงาม แววตาของเขาจ้องมองพร้อมกับเอ่ยเสียงต่ำฟังดูน่าหวั่นอยู่ลึกๆ

"ถ้าจับได้ว่าเธอโกหก ฉันจะเขี่ยเธอทิ้งทันที"

"เอ่อ..."

"ว่าไงล่ะ รักฉันตรงไหน"

ใจจริงเธออยากจะเป็นคำพูดให้สวดให้ช่วยหุ แต่พอสบสายตาราวกับเครื่องจับเท็จนั่น ปากเธอก็พรั่งพรูคำพูดที่ออกมาจากใจจริงล้วนๆ

"...หน้าตา >_<///"

"ตรงไหนอีก -_-"

"เอ่อ..."

"..."

"นามสกุล =O="

"แล้วไงอีก -_-"

"รอสวย >O<"

"อ้อ ขอบนั่งแลมเบอร์กินี่ -_-"

"ฉันพูดแต่ความจริงเพราะฉันจริงใจกับคุณนะ ฉันรักคุณ~"

จากคำสารภาพสุดแสนตรงเผงทำให้รอยยิ้มที่นานๆ จะโผล่ขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลาฉายชัด หญิงสาวมีความหวังประหนึ่งถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง เธอรีบสวมกอดเขาอย่างเอาใจแต่กลับถูกมือแข็งแกระออกซ้าๆ

"สรุปตรงๆ คือชอบเงินสินะ"

"ไม่ใช่สินะ ฉันขอบคุณ!"

เขาส่งยิ้มเย็นซาเหมือนเป็นการปลอบใจไร้ซึ่งความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น

"งั้นฉันจะบอกให้เธอรู้ไว้"

"..."

"สำหรับฉัน...ความรักมันคือเรื่องโกหกทั้งหมด"

"มะ...หมายความว่ายังไง"

"เกมโอเวอร์ เธอถูกเขี่ยทิ้งเพราะโกหกกว่ารักฉัน"

"กรี๊ด ม่ายยย~ TOT"

หน้าตา เสียวกรีดร้อง ขอที อย่าทำเลย เห็นจนเบื่อแล้ว -_-^

จะว่าเขาเป็นคนไร้หัวใจหรือใจจิตใจดำก็ตามเถอะ เขาชิน!

1

บัตรประชาชน

"ขอยิ้มหน่อยนะแก ไหว้ละ (>A<)~"

ฉันนั่งมองไอจี หรือ 'จีต้า' (ชื่อเดิม จีร์ศักดิ์ --;) เพื่อนสาวประเภทสองที่พยายามก้มหัวปลกๆ มาตั้งแต่สิบนาทีก่อน หล่อนคือเพื่อนข้างบ้านที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก จนตอนนี้ย้ายบ้านไปอยู่คอนโดฯ (เพื่อความสะดวกในการออกแรดแบบไม่ให้ทางบ้านรู้) แต่เรากียังคงติดต่อกันอยู่ และเวลายามันโผล่หน้ามาแต่ละที ชอบนำพาเรื่องเด็ดเนื้อร้อนใจมาให้ เป็นของแถมด้วย อย่างเช่นตอนนี้ =_=^

"แกนี่นะ ออยากคบใครแล้วทำไมต้องไปหลอกเขาอย่างนั้น ถ้าเขามา รู้ความจริงทีหลังไม่แยะอะ"

ฉันบ่นเพราะสิ่งที่ยัยจีต้า (เรียกแบบเพื่อนสาวแล้วกัน เรียกชื่อเดิมเดี่ยวมันคิดสั้นโคดน้ำตาย --) มายิ้มคือบัตรประชาชน และที่อยากยิ้มก็เพื่อจะเอาไปยื่นยื่นให้ผู้ขายคนล่าสุดที่มาจับมันใจว่ายัยนี่คือสาวแท้ =_=; (เข้าข่ายหลอกหลวงชัดๆ!)

"แกไม่รู้หรือไงว่าสมัยนี้ผู้ขายเซ็นส์ดีจะตาย อะอะก็ขอตรวจบัตรประชาชนอะ ทำอย่างกับเป็นยามเฝ้าหน้าผับ TAT ขนาดฉันประโคมทั้งตัวสวยเซ็งไร้ที่ตีขนาดนี้ยังโดนถามเลย แล้วเป็นไง คราวก่อนแกไม่ไหฉันยิ้ม ฉันเลยถูกมันทั้งเลย TOT ฮือออ~ นังเพื่อนใจร้าย นังใจยักษ์ นังใจมาร นังใจดำ นังดับเปิด นังเสลดหมา =()=^^^"

"ไ้บ้า! เกี่ยวอะไรกับฉันวะเนี่ย คนอยู่ดีๆ มาด่าเป็นชุด เดี่ยวแม่ตบชก! =*=^"

"กรีด เจ็บ~ TTOTT"

"ยัง!"

ฉันแค่แยกเขี้ยวใส่ยังไม่ทันลงไม้ลงมือก็ต้องทนฟังยัยจีต้าทำปากยื่นปากยาวแหวะฉันอย่างประชด ฟังนานๆ แล้วพานอยากจะเลิกคบมัน

วันละหลายรอบ ไอ้กระหังป่วย! =_="

"ใช่ซี~! แกมันเกิดมาก็สวยเร็ดของแท้ ไม่ต้องดิ้นรนเสริมนม ตัด
หงอนเหมือนฉัน!"

"นะ...นี่แกตัดเจ้าโลกแล้วอะ... (=O=!!!)"

"อ้อ บริจาคให้เปิดกินไปแล้ว TAT" (กระซิกๆ)

"แล้วไหนแกว่าอาป้าแกฆ่าแน่ไง ถ้ารู้ว่าแกสวดแตกแบบนี้ ตัดไป
แล้วจะทำไง ที่นี้ทำลูกสืบสกุลไม่ได้แล้วนะเพี้ย =O="

"ฉันมาคิดดูแล้ว อาป้าไม่ได้มีฉันเป็นลูกชายคนเดียววสักหน่อย
อีกอย่างถ้าหากฉันเจอผู้ชายดีๆ ก็จะหอบผ้าหนีตามเขาไปเลย ที่นี้อาป้า
ก็ตามไม่เจอแล้ว"

ดูความคิดมัน...=*;;

"แกนี่ก็ชอบคิดอะไรตื้นๆ กะว่าชาตินี้จะไม่เจอหน้าครอบครัวญาติ
พี่น้องอีกแล้วหรือไงอะ"

"โฮ~~~ ทำไมแกต้องด่าฉันด้วย เพื่อนไม่เข้าใจจ้า~ TOT" (ตืออก
ซกหัว)

"=_=;;;" (เพลี่ย)

ฉันรีบยื่นทิชชูให้ยัยจิด้าซับน้ำตาที่ไหลเผาะๆ ก่อนจะนั่งกะพริบ
ตาปริบๆ เหลลไปตรงนั้นของยัยนี้อย่างสแกนเรดาร์ ใ้อี้ มีมือการแพทย์สมัย
นี้ก้าวหน้าจริงๆ ใส่เดฟรัดเป้าขนาดนั้นยังดูเรียบเนียนเหมือนผู้หญิงเต๊ะ
=///=;;

พี๊ดดดดดด~ (T..T)

"เออละๆ เลิกสั่งซี้มูกร้องให้เหมือนอาป้าแกตายได้แล้ว"

"ปากดำแยมมากเลยแก อาป้าฉันยังไม่ตาย TOT"

"อือๆ โทษที แล้วยกเลิกทำหน้าที่แบบหมาล่าลิ้งน้ำด้วย แกนี่มันจริงๆ
เลย =_-333"

ฉันพนันลมหายใจหน่อยๆ และเหมือนยัยจิด้าจะรู้ทันเลยทำตัวจิ้งๆ ใส
นี่ถ้าทำหูตึงกระโดดเสียหน้าฉันเลียนแบบเจ้าตูบได้คงทำไปแล้ว =_="

"ให้ยืมก็ได้ แต่แกต้องเอามาคืนภายในสามวันนะ"

"กรีดตด รักแก่ที่สุดเลย~ >_<"

ยัยจีดำรีบฉกบัตรจากมือฉันไปอย่างรวดเร็วเพราะกลัวว่าฉันจะเปลี่ยนใจ แต่พุดก็พุดเถอะ หน้าตาฉันกับยัยนี้ไม่ได้เหมือนกันเลยสักนิด จะมีที่เหมือนกันแค่ผิวขาวกับขนาดตัวใกล้เคียงกัน ยังโชคดีที่ยัยจีดำคิดถูกต้องที่ตอนเด็กไม่ยอมตีมันม ตัวเลยเล็กเท่าเมี่ยงจนถึงทุกวันนี้ =_= แต่ถึงจะบอกว่าตัวเล็กนั่นเพราะเทียบกับขนาดตัวของผู้ชายแท้ต่างหาก ถ้าวัดระดับผู้หญิงแล้วถือว่าสูงกว่าปกติ เพราะฉันสูงร้อยเจ็ดสิบเป็นพวกสาวก้านยาวผอมๆ หน้าตาก็ถือว่าดูได้มั้ง (ไม่เคยมองว่าตัวเองสวย)

แต่ยัยจีดำชอบย้ำกับฉันว่าฉันสวยอย่างนั้นอย่างนี้ (ชมหวังผลหรือเปล่า --;) ทั้งหน้าเรียว จมูกโด่ง ตากลมโต ปากบาง ผมสั้นหยักศก สีน้ำตาลอ่อนดูหน้าเด็ก แต่เทียบกันจริงๆ แล้วยัยนี้จริตเยอะและดูเป็นผู้หญิงมากกว่าฉันอีก ถ้าตัดเรื่องเพศออกไปแล้วยืนคู่กัน สำหรับฉันที่เป็นผู้หญิงออกแนวคร่ำครึไม่ชอบแต่งตัวกับสาว (เทียม) แต่ดูโฉบเฉี่ยวทันสมัยล้ำแพชั่นทุกอณู ฉันว่าหนู่มๆ ต้องเข้ามาจีบหล่อนก่อนแน่นอน =_=

"หน้าในบัตรไม่ได้เหมือนกันสักหน่อย ใครเขาจะเชื่อ" ฉันยังไม่วายแขวะ

"แหมแก มีใครถ่ายรูปบัตรประชาชนแล้วสวยเหมือนตัวจริงบ้างจะมีแต่ศพจมน้ำหรือไม่กี่ศพโดนรุมกระที่บั้งข้าวเลือดข้าหนองรอดลยกรรมทั้งนั้นแหละ"

ก็จริง ขนาดบัตรฉันที่ถ่ายเมื่อสามปีก่อนยังดูเหมือนศพเลย ไม่รู้ผิดที่กล้องหรือคนกันแน่ =_=;

"แกเอาไปใช้แล้วอย่าลืมเอามาคืน"

"ย้าจ้ง เคยเห็นฉันเปียวกแด้ด้วยเหรอด >_<"

"เฮอะ กล้าถาม"

"เอาน่าๆ ครั้งนี้ไม่หายหัวแน่จ้า งั้นฉันไปละ เพื่อนร่ากกก มั่วบๆ >3<"

พอได้ตั้งใจแล้วเจ้าหล่อนก็ลัลลาลาจากไปด้วยสีหน้าแช่มชื่น ฉันเลยหันกลับมานั่งจดๆ จ้องๆ แล็บทีอปเครื่องมือทำมาหากินของตัวเองต่อ แต่

ยังไม่ทันจะเปิดไฟก็มีเสียงริงโทนเฉพาะดังขึ้น

ยัยด้ารับโทรศัพท์ ยัยด้ารับโทรศัพท์~

ได้ยินที่ไรจะดังทุกที เสียงนี่คือเสียงที่แม่ฉันอัดไว้แล้วสั่งห้ามเปลี่ยน
เองคะ =_=

ติด!

"จ๋า~ ว่าไงจะคุณดาราพราย นักเขียนชื่อดังงง~"

ฉันเรียกเต็มยศจนได้ยินเสียงขำในลำคอจากปลายสายก่อนจะถาม
เข้าเรื่อง

(แม่จะโทรมาถามว่าลูกเขียนบทละครเสร็จหรือยัง พอตีคุณพัดเขา
เร่งมา --)

"ยังเลย แต่อีกสามวันน่าจะเสร็จ แล้วนี่แม่ไปทำอารมณ์อยู่คนเดียว
ในป่าในดอยเป็นไงบ้าง =O="

แม่ฉันเป็นนักเขียนนวนิยายและตอนนี้กำลังอยู่ในช่วงเดินสายเปลี่ยน
สถานที่เพื่อสร้างสรรค์แรงบันดาลใจใหม่ๆ ให้กับตัวเอง

(ท่ามาแซว เขาเป็นว่าแม่สบายดี ยังไงถ้าลูกเขียนเสร็จแล้วก็เอาไป
ส่งคุณพัดได้เลย แม่บอกเขาไว้แล้ว)

"รับทราบค่าท่านแม่~"

(แล้วกินข้าวกินปลาหรือยัง แม่ไม่อยู่ไม่ใช่ว่ากินแต่กะหมึกสำเร็จรูป
หรือคะ --)

ฉันขำคึกกับคำถามนี้ เพราะมองไปที่โต๊ะยังเห็นซากถ้วยกะหมึกที่วาง
วางกองกันระเกะระกะอยู่เลย พอแม่ไม่อยู่แล้วคุณภาพชีวิตของฉันค่อนข้าง
ตามยถากรรมมาก ๆ TAT ไม่ต้องถามถึงพ่อเพราะท่านเสียไปด้วยอุบัติเหตุ
เมื่อตอนฉันอายุสิบขวบ =O= ฉันโตมาโดยมีแม่เลี้ยงแบบซิงเกิลมัม ดังนั้น
เราสองคนเลยเป็นแม่ลูกที่สนิทกันสุดๆ และฉันเองก็มีนิสัยกะเบี๊ยะกะป๊าบ
ออกแนวลุยๆ เฮ้ไหนเฮ้นั้นมากกว่าสาวแสบอ่อนหวานจุงิ์แฉวๆ เทือกๆ ที่
ผู้ชายเขาใฝ่ฝันกันนะ =_=; (มันเป็นผลพวงทำให้บัดนี้ยังไม่มีชายใด
เหลียวแล)

"ก็วันละสามมือเอง แหะๆ" ฉันอ้อมอ้อมบอกก่อนจะว่าต่อ "แม่อยู่

ที่ตายน่าจะหนาวแล้ว คุณแลสุขภาพด้วยน้ำ~ เดี่ยวเป็นลมเป็นแล้งไปไม่มี
ดารารพรายออกหนังสือมาให้ทำเป็นละครละแยแ่น่ คิกๆ"

(ชอบแซวแม่จริง บอกแม่ก็อย่าลืมดูแลตัวเองด้วยละ ผอมกะหร่อง
แข่งกับเด็กชาวเขาแถวนี้ได้แล้วนะเรานะ --)

"แหม แม่ไม่รู้อะไร เดี่ยวนี้เขาอินเทรนด์หุ่นผอมบาง ดูอย่างนางแบบ
ลี ซี้ไครงนี่ขึ้นเป็นริ้วเลย =O="

(ยะแม่หุ่นนางแบบ งั้นแม่วางสายก่อนนะ พอดีมีคนมาเรียกที่หน้า
บ้าน ไว้จะโทรหาใหม่นะ)

"ค่า รักแม่น้ำ~"

พอวางสายฉันก็เปิดแล็ปที่อปชั่นมาเพื่อเขียนบทละครต่อ และ
บทละครเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ของใครที่ไหน แต่เป็นเรื่องที่ไเอามาจากนวนิยายของ
แม่ฉันเอง แม่ฉันชื่อ 'ตุจดาว' เป็นนักเขียนนวนิยายขายดีติดอันดับเบสต์
เซลเลอร์มาตั้งแต่สมัยสิบปีที่แล้วจนถึงปัจจุบันก็ยังมีกรนำมาบดผู้
ทำใหม่บ่อยครั้ง ท่านใช้นามปากกาว่า 'ดารารพราย' ซึ่งเป็นชื่อจริงของ
ฉันเอง ส่วนชื่อเล่นก็อย่างที่ไดยินเสียงเรียกจากโทรศัพท์นั่น

ถ้าคือชื่อเล่น นึกแล้วก็ข้าเพราะยัยจี้ดำก็ดันเอาชื่อของฉันไปเติมให้
ตัวเองเฉย เวลามีคนเรียกแล้วเราสองคนก็มักจะหันพร้อมกันด้วยอาการ
สับสนหน่อยๆ =_=

เลิกพูดถึงยัยจี้ดำแล้วมาเข้าเรื่องกันดีกว่า =_= ที่จริงฉันเพิ่งเรียนจบ
และมาทำงานนี้เต็มตัวเมื่อปีก่อน ตอนนั้นฉันอายุยี่สิบสองแต่ก็ถือว่ามี
ประสบการณ์แบบไม่เป็นทางการมากกว่าคนอื่น เพราะมีแม่เป็น
นักเขียนรวมถึงเขียนบทละครโทรทัศน์นวนิยายของตัวเองด้วย ฉันเลย
คลุกคลีกับมันมาตั้งแต่เด็ก พอเรียนจบก็ได้รับการแนะนำจากแม่ให้มา
ทำแทนในส่วนของการเขียนบท (แอบใช้เส้นนิดหน่อย) ฉันเลยมีโอกา
หาประสบการณ์และรวบรวมไว้เป็นประวัติการทำงานของตัวเอง ผลงาน
ที่ฉันทำมาสามเรื่องต่างก็เป็นละครฮิตของช่อง และมันทำให้ผู้จัดหลาย
คนวางใจที่จะร่วมงานกับฉัน หนึ่งในนั้นคือน้ำพัดที่เป็นทั้งผู้จัดมือทองแถม
ยังเป็นเพื่อนสนิทในวงการของแม่ฉันอีกด้วย

"เฮ้อ สามวันต้องเสร็จ ลูย~!"

ฉันบิตซีก็เกียจพริ้มกับเริ่มตั้งหน้าตั้งตาเคาะประโยคบทอย่าง
คล่องแคล่ว แต่จะว่าไปอีกสามวันคงได้รับข่าวดีจากยัยจิด้ามั้ง ปานนั้น
คงได้สมรสสมรักกับหนุ่มรายใหม่ที่เข้าใจว่าเจ้าหล่อนเป็นสาวแท้ =_=

จิกๆ

"เอ๊ะ ทำไมหนังตากระตุก =*=";

จิกๆๆๆ

พอนึกถึงยัยนั้นแล้วหนังตาฉันกระตุกยิกๆ จนฉันต้องระลึกถึง
คำโบราณที่ว่า 'ขวาร้าย ช้ายดี' และพอมาดูหนังตาตัวเองฉันก็เหงื่อตก
ขึ้นมาตงิดๆ

"ตาขวา =_;; หวังว่าสามวันข้างหน้าคงไม่มีเรื่องวิปริตอาเพศอะไร
เกิดขึ้นในชีวิตฉันหรอกนะ"

ขณะที่อีกด้าน...

11.56 P.M.

♫ ♫ ♫~

เสียงเพลงสากลเปิดดังกระหึ่มบีบรัดจังหวะหัวใจจนเต้นตุบๆ
ชายหนุ่มหญิงสาวต่างพากันแดนซ์อย่างเมามันในแสงสีวิบวับตัดกับความมืด
ไม่เว้นแม้แต่กลุ่มสาวนักเต้นที่โยกย้ายสายสะโพกกันจนเป็นจุดเด่นในขณะนี้

"กรี๊ดดดดดดดด ไว๊วๆ~"

ตึกๆๆ

สันสูงของพวกเธอกระทบพื้นดังเป็นจังหวะเต้นเร้าใจ สายตาต่างก็
ไปรยเสน่ห์หมองหาหนุ่มถูกใจและวัดคะแนกันกันว่าใครจะมีคนมาขาย
ขนมจีบมากที่สุด

"วู้~ กรี๊ดดดดดดดด~!!"

จิด้าสวมเดรสรัดรูปสีด้าสวยโดดเด่นกว่าใคร ทุกคนในกลุ่มยิ่งยามใจ
เมื่อรับรู้ได้ถึงกระแสความสนใจจากบรรดาชายหนุ่มเกินครั้งที่เริ่มเข้ามา
เต้นเบียดประชิดอยู่กลางฟลอร์ โดยหารู้ไม่ว่าที่จริงแล้วพวกเธอเป็นสาวเทียม

ทั้งหมด!

"ไอ้ย แก ไม่อยากเชื่อว่าทุกคนจะมองพวกเราตาเป็นมันขนาดนี้"
ลิซ่าหนึ่งในเพื่อนสาวเอ๋อเสียงดัดพลางหัวเราะคิกคัก

"เก็บอาการหน่อยยะ ไหนๆ วันนี้ก็ปลอมตัวมาเป็นผู้หญิงแล้ว แก
ก็อย่าทำให้เสียเรื่องละ เสียงก็อย่าหลุดด้วย"

จีต้าร้องเตือน อันที่จริงเธอออกจะรู้สึกผิดนิดหน่อยที่โกหกเอา
บัตรประชาชนเพื่อนมาใช้ แต่ทำไงได้ คราวนี้เป็นนัดออกล่าเหยื่อแบบที่
ทุกคนในกลุ่มเดียวกันห้ามให้ใครจับได้นี่นาว่าสาวไม่จริง เพราะทุกคน
ผ่านการโมดิฟายด์เครื่องมาใหม่ก็เลยเกิดอยากจะเช็กเรตติ้งให้กับตัวเอง
งานนี้ใครหลอกเนียนสุดถือว่าชนะแล้วจะได้เงินพนันจากกลุ่มไป เผลอๆ
อาจจะได้หนุ่มสักคนที่ถูกใจติดไม้ติดมือกลับคอนโดฯ ไปด้วย แะหลอก
เพื่อนคำเดียวคงไม่เป็นไร ไหนๆ ตอนนี่เริ่มเมากริ้มแล้วก็แก้งทำลิ้มว่า
รู้สึกผิดไปซะ

"น้อยๆ หน่อย แกคิดว่าแกสวยเวีดคนเดียวหรือไงยะ เดี่ยวถ้าเกิด
ฉันได้เหยื่อก่อน แกอย่าลืมเตรียมตัวแพ้ชนะนะยะ คิกๆ"

"แพ้ไม่กลัว กลัวไม่แพ้ยะ ไม่เห็นหรือไงว่าพอนุ่มสูงๆ ที่บาร์ส่ง
สายตาให้ฉันนะ"

"ชิ งั้นๆ หละ เดี่ยวฉันจะเก็บแถวนี้ให้เรียบเลย แกคอยดู"

"คิก งั้นฉันเลิกเดินแล้วไปตามคำเชิญทางสายตาของพอรูปลอกก่อน
นะจ๊ะเพื่อนๆ"

พูดจบจีต้าก็เดินขม้ายชายตาไปใกล้ชายหนุ่มที่ยืนรอทำอยู่ เขาหัน
ไปบอกบาร์เทนเดอร์เพื่อสั่ง Dry Martini ส่งให้เธอเพื่อเริ่มต้นสานสัมพันธ์

"เชิญครับ"

"ขอบคุณ ฉันจีต้าคะ >_<"

จีต้ายกเครื่องดื่มขึ้นจิบด้วยสีหน้าสวยแบบยั่วชวนอีกฝ่ายนิดหน่อย
เรื่องการตีบทแตกในร่างผู้หญิงมีหรือจะพลาด อีกอย่างเรื่องเสียงก็ดัดจน
เหมือนผู้หญิงแท้แม่ให้มาขนาดนี้ไม่มีทางแอบแตกเด็ดขาด

"เรียกผมว่าเจมส์ก็ได้ ผมแอบมองคุณตั้งแต่เข้ามาแล้วละครับ"

"นี่คุณมาคนเดียวหรือคะ"

"ผมใส่ดนี่ครับ แต่คุณนี่ไม่แน่เพราะเห็นพาเพื่อนสาวมาตั้งกลุ่มใหญ่ แถมสวยๆ ทั้งนั้น ^_^"

"คิก มากับเพื่อนผู้หญิงแล้วทำไมถึงคิดว่าฉันไม่ใส่ดล่ะคะ >_<///"

"อ้าว ผมก็คิดว่าพวกสาวๆ เขาชอบหนีแฟนมาเที่ยวกันตามประสาผู้หญิงเป็นกลุ่มๆ แบบนี้ ไม่ใช่หรือครับ ^_^"

จี๊ดหัวเราะคิกคักดีดกิริยาเต็มที การพูดคุยเลยผ่านกระทั่งสบโอกาส ยามคู่สนทนาตายใจ อีกฝ่ายจึงเริ่มหันไปส่งซิกให้บาร์เทนเดอร์ก่อนจะยื่นแก้วมาเปลี่ยนให้เธอหลังจากดื่มหมดไปหลายแก้ว สีหน้ายิ้มเย้นเผยขึ้นมาจางๆ พร้อมกับเธอยกแก้วดื่มอย่างไม่รู้อะไร กระทั่งคุยกันได้สักพัก เธอลืมรู้สึกมีเมมาอย่างผิดปกติ สติเริ่มไม่สัมพันธ์กับการกระทำเมื่อร่วงปวกเปียกโผล่เข้าหาชายหนุ่มอย่างรุ่มร้อน เขายิ้มล่ำพองใจก่อนจะตระกองกอดเธอออกจากที่นี่

"ผมจะพาคุณไปหาอะไรสนุกๆ ทำ หึๆ"

เขาพาจี๊ดำเร้นกายออกมาท่ามกลางผู้คนที่เดินกันอย่างเมามาย แต่พอเดินไปตรงทางออก ร่างของเธอกลับเดินชนหญิงสาวอีกคนเข้าอย่างจัง ตู๋บ!

กระเป๋าถือของฝ่ายแรกหล่นพร้อมกับจี๊ดำที่ล้มลงไปทั้งตัว กระเป๋าเปิดจนของเทกระจาดรวมกัน ฝ่ายชายหนุ่มรีบก้มลงช่วยเก็บของให้อย่างลวกๆ ยังไงเขาก็กลัวถูกใครมองว่าอมผู้หญิงออกจากที่นี่

"โธ้ย นี่เดินยังงั้นนี่!" อีกฝ่ายบ่นอย่างหัวเสีย มือก็ก้มเก็บของอย่างรีบร้อน

"คิกๆ เดินอย่างคนสวยงายยย~"

จี๊ดำปายมือไปมาด้วยท่าทางไม่รู้สติ เธอถูกดึงให้ลุกขึ้นพร้อมกับโดนลากให้ตามชายหนุ่มแปลกหน้าไปโดยไว

"ไปเถอะจี๊ดำ"

"ไป ปายยย~"

"อะไรกัน *=* ชนแล้วไม่ขอโทษสักคำ เอ๊ะ O_O"

อีกฝ่ายที่ยืนอยู่ก่นดำตามด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด พอเธอเปิดเช็กของ ที่เก็บมาในกระเป๋ากลับต้องแปลกใจเมื่อมีบัตรประชาชนของอีกฝ่ายหลง ติดมา ตอนแรกเธอจะทิ้งมันไป แต่แล้วสีหน้ากลับเผยยิ้มพรายเมื่อคิด เปลี่ยนใจเก็บบัตรนี้ไว้กับตัวก่อนจะเดินเฉิดฉายเข้าไปด้านในอย่างอารมณ์ดี

2

Erotic

(Scorpio's Part)

VIP Room No.69 1.45 A.M.

"ไม่เอาสิคะนิวเคลียร์ แบบนั้นมันจี้ก๊ฉั้นนะ >///
<"

ผมก้มหน้าซุกชอกคอขาวอย่างอารมณ์พาไป อืม...ไม่รู้ตอนนี้ก็โมง กี่ยามเข้าไปแล้ว แต่นั่นไม่เป็นปัญหา ถึงแม้ว่าฟรุ้งนี้จะมิงานรออยู่แต่มัน ก็คือเรื่องของฟรุ้งนี้ ตอนนั้นผมควรใส่ใจกับแม่สาวนิรนามที่ถูกใจกันตอน เมาได้ที่แล้วพยายามอ่อยผมให้ติดกับจะดีกว่า การเที่ยวสนุกแบบไม่ผูกมัด เนี่ยแหละดีที่สุด One night stand นะรู้จักมั๊ย ☺

"เฉยๆ น้า"

ผมมิงงำพร้อมกับสุดตมความหอมของเธอ แต่ให้ตายเถอะ หล่อไนซ์ น้ำหอมแบรนด์เนมเก๋แหวงๆ กลิ่นนี้เวียนหัวชะมัด แต่เห็นแก่ความสาวแถม ยังดูยั่วยวนถูกสเป็กหรือกระทั่งได้ยอมทำเป็นมองข้ามเรื่องนี้ไป ถ้าไม่ อย่างนั้นมีเสียอารมณ์กันไปข้าง รู้ๆ อยู่ว่าผมมันคนช่างเลือกขนาดไหน นิสัยชอบจับผิดของผมทำงานไม่เคยพลาด แต่ตอนนี้ผมคงเมาได้ที่เลย พยายามมองข้ามทุกสิ่งทุกอย่างที่ขัดตาแล้วมุ่งสู่การชำแหละเหยื่อเลย ดีกว่า!

"ได้เวลาย้ายสถานที่แล้ว"

"อ้ายยย~"

ผมพาเธอออกจากผับเพื่อพาไปสู่จุดหมายปลายทางที่เป็นอันรู้กัน การมาเที่ยวอย่างนี้ผมคงตกเป็นข่าวแน่ๆ เพราะผมเองก็ดังไช่ย่อย แต่การ

หาเศษหาเลยกับเรื่องแบบนี้มันอุดปากกันได้ด้วยการจ่ายหนัก พวกผู้หญิงชั่วข้ามคืนทั้งหลายก็เลยไม่กล้าพูดอะไรมาก อีกอย่างเชื่อว่าผมทำเรื่องแบบนี้คนเดียวเสียเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะเป็นคราธาตังยันคนธรรมดาใครๆ เขาก็ทำกันทั้งนั้น เพราะนี่มันคือธรรมชาติของผู้ชาย เรื่องเพศมันก็เหมือนกับการกินอาหาร แล้วคนเราอดอาหารได้ตั้งแหรอ จริงมั๊ยครับ 😊

รุ่งเช้า...

แสงแดดแยงเข้าตาจนต้องฝืนลืมตาขึ้นมาอย่างเซ็งๆ โรงแรมนี้ตั้งทิศหน้าต่างได้ชัดใจผมจริงๆ นอนยังไม่เต็มอิ่มกลับต้องตื่นเพราะแสงตา!

"ให้มันได้อย่างนี้สิ"

ผมบ่นจึงมาพร้อมกับความหาใจอ่อนจากร่างหญิงสาวที่นอนเคียงข้าง แต่ทว่ากลับต้องเบิกตากว้างพร้อมกับสะบัดผ้าห่มออกเพื่อยืนยันกับความว่างเปล่าที่สัมผัสเจอ

พีบ!

"หายไปไหนวะ"

ผมผุดลุกขึ้นด้วยอาการแสบก้นน้อยๆ แต่ก็ยังกวาดสายตามองรอบห้องด้วยสีหน้าขมวดมุ่น กระทั่งสายตาสะดุดเข้ากับสี่ลิปติกที่เขียนเป็นตัวอักษรแดงเด่นตรงบานกระจกที่อยู่ตรงข้ามเตียง

'...Morning ค่ะที่รัก ตื่นแล้วหวังว่าจะไม่ว่ากันนะคะที่ฉันขอลาก่อน ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่คุณให้ฉัน...'

ให้? ผมให้อะไรเธอ ข้อความประหลาดนั้นทำให้ผมรีบหันมองสมบัติติดตัวก็พบว่ามันอันตรธานหายไป ไม่เหลือเลยแม้แต่เสื้อผ้า! แต่นั่นยังไม่เท่าสร้อยเงินที่มีแหวนวงสำคัญวงนั้นร้อยติดไว้ สร้อยที่สวมติดตัวอยู่เสมอไม่เคยถลอกกลับถูกฉกไปจากคอง่ายๆ รู้สึกได้เลยว่าตอนนี้ผมยืนตัวสั่นเต็มด้วยความโกรธพลาถสบลั่น

"โธ่ว๊้ย! ยัยสิบแปดมงกุฎ!!!"

ผมเดินเป็นคนเสียสติวนไปมาในห้องก่อนจะรีบพุ่งตัวไปกดโทรศัพท์
ที่ตั้งอยู่ตรงหัวเตียงอย่างโมโห

(สวัสดีครับ ผมโทนี่)

"โทนี่ ฉันเอง"

โทนี่คือผู้จัดการส่วนตัวฟวงคนรองรับอารมณ์ของผม หมอนี่อายุ
มากกว่าผมหกปีและได้รับหน้าที่ดูแลผมมาตั้งแต่ผมอายุสิบสอง เรียกง่าย ๆ
ว่าสนิทเหมือนเพื่อน พี่ชายและคนรับใช้ไปในคราวเดียวกัน...พอๆ นี่มัน
ใช้เวลามาเล่าประวัติมันั้นนะระะ ตอนนี่ผมต้องการเสื้อผ้า! -*~^^^

(ฉันกำลังจะด่านายอยู่นะ โทรหาทำไมถึงปิดเครื่อง)

"โทรศัพท์ถูกขโมย ตอนนี่ฉันไม่มีอะไรติดตัวเลยแม้แต่เสื้อผ้า"

(อะไรนะ ==*)

"ต้องให้ย้าอีกหรือไงวะ ถูกปลดทรัพย์เว้ย นายรีบมาหาฉันเดี๋ยวนี้
เลย เอาเสื้อผ้ามาด้วย!"

(เข้าใจแล้ว ฉันจะไปถึงภายในสิบห้า นาที)

"ไม่ได้! สิบนาทีต้องมาให้ถึง ไม่งั้นฉันได้อาละวาดข้าวของในห้อง
นี่พังก่อนแน่"

เหมือนจะได้ยินเสียงถอนหายใจยาวยืดก่อนจะตอบกลับด้วยเสียง
เรียบๆ แห่งละ โทนี่ไม่กล้าขัดใจผมอยู่แล้ว และจะไม่มีใครกล้าขัดใจรวม
ถึงแห่หมวดเสื้ออย่างผมได้ด้วย!

(โอเค สิบนาทีก็สิบนาที นายอย่าบ้าละ ขึ้นทางโรงแรมเอาเรื่อง
ขึ้นมาจะปิดนักร่าวไม่มีผิด)

"เออ!"

ตุ๊ดๆๆ

พอวางสายไปผมก็พยายามนึกหน้ายัยผู้หญิงบ้านั้นอย่างบ้าคลั่ง แต่
นึกยังงั้นก็นึกไม่ออกเพราะปกติผมไม่เคยจำหน้าใครได้สักคน =*=^

"บ้าชิบ รุ่งน่าจะตั้งใจมองยัยนั้นสักหน่อย คราวนี้จะไปหาเบาะแสด
จากไหนได้วะ"

ปึงๆ~!!

ผมแม้มีริมฝีปากแน่นก่อนจะเตะนั้นเตะนี้ระบายอารมณ์หงุดหงิดใจ แต่แล้วจู่ๆ สายตาของผมกลับไปสะดุดเข้ากับกระเป๋าสตางค์ของผู้หญิง ผมรีบปรืดเข้าไปเก็บมันขึ้นมาดมแล้วงะงะหาหลักฐานทันที

"O_O"

ในนี้มีแค่บัตรประชาชนใบเดียว ผมรีบหยิบมันขึ้นมาดูให้ชัดๆ หน้าในรูปดูขาวๆ ซีดๆ อย่างกับผีจูดอน นี่มันคนหรือผีวะเนี่ย ถึงเมื่อคืนจะเมา มากแต่ก็ไม่ได้แย้ถึงขนาดคิดว่าผีมานอนกนี่หว่า -*--; ช่างเถอะ รูปในบัตรมันจะวัดตัวจริงอะไรได้ ผมได้แต่ปลอบใจตัวเองพร้อมกับเพ่งมองไปยังชื่อและนามสกุลของเธอ

"ดาราพราย ชลมาศ..."

ไม่ว่าจะเป็นบัตรของยัยลิบแปดมงกุฏนั้นจริงหรือไม่ แต่ยังงี้ก็ถือเป็นเบาะแสเดียวที่ผมมี ผมกำบัตรแน่นพร้อมกับเน้นน้ำเสียงลอดไรฟันราวกับอยากจะพูดกับรูปในบัตรระบายความแค้น

"ไม่ว่าเธอจะเป็นใคร เราได้เจอกันแน่!"

(ติดตามต่อไปในฉบับเต็ม)

